

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in volja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gl. 50 kr., za pol leta 1 gl. 30 kr., za četrť leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroske ulice hšt. 5. — Doležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobó se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oglasila se plačuje od navadne vrstice, če se natise enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Slov. rodoljuba razmišljanje.

Tako tedaj! Naši slovenski poslanci so se razcepili v državnem zboru; doslej pa so se nahajali vkupaj, v »klubu konservativcev!«. Nekateri so ostali zvesti svojemu klubu, čakajoč, kak veter bo pihal od vlade za Slovence, drugi pa bodo stopili v opozicijo, ali vladi nasprotno stranko. Vpraša se, kaj je bilo boljše? Nekateri listi so na vse grlo pozdravili korak poslancev, ki so dali konservativcem slovo. Mi se pa ž njimi — clara pacta, boni amici — nikakor ne strinjamo in menimo, da nismo sami, da imamo ljudstvo za seboj. Pri nas Slovencih so razmere take, da ne kaže vladi kazati rogov, dokler še količkaj sodi drugače. Kaj narodu češkemu, če je v opoziciji, nima ničesar zgubiti! Šole ima popolnoma narodne, celo srednje in vseučelišče, uradnje se v češkem jeziku, in uradniki, ki niso veščji češčine, so tam nemogoči.

A drugače je pri nas. Mi še niti vseh ljudskih sol nimamo svojih, srednje nobene popolnem, o vseučelišču se še nam pa sanjati ne sme; uradnike trdoslovenske, posebno politične, pa lahko skoraj preštejemo na prstih svojih rok. Naj se pa pri teh žalostnih razmerah naših še hudo pritiska na nas od zgoraj, kakor se je godilo za prejšnjih liberalnih ministerstev, kje potlej smo? Narod naš še ni politično tako goden, kakor češki. Ko bi na Češkem vlada poskušala s hudim pritiskom v narodnih zadevah, slabo bi naletela; zakaj narod češki je že do cela probujen, neomahljiv, ter ne bo niti za las odstopil od svojih narodnih pravic. Kaj takega ni pričakovati pri našem narodu, v to ga še moramo vzgajati. Zato mu pri današnjih razmerah več koristimo, ako ga ne postavimo na hojišče zoper vladu, ampak ostanemo v zvezi s stranko, ki ne nasprotuje ravno načelom našim in težnjam, in se še vrh tega sporazumlja z vladu. Vidimo, kako se prezirajo Čehi, odkar so v opoziciji, da si ravno jih je štirikrat več, kakor Slo-

vencev; nas pa ne bi samo prezirali, ampak zatirali. Do zdaj nam vsaj drobtinice padajo od vladne mize, potem se pa teh ne bode.

Ako se pa vsi slovanski poslanci, razun Poljakov, ki se nočejo bratiti z nami, združijo v en klub — slovanski, utegnejo šteti okoli 60 mož. Res lepo število, pa kaj, da ne bo merodajno v parlamentu, posebno ne zavoljo po pravici razupitih Mladočehov! Vrh tega je treba pomniti, da se poslanci posameznih slovanskih plemen ne bodo strinjali v svojih težnjah, svojih načelih. Slovenski poslanci imajo geslo: »vse za vero, dom cesarja«, v svojem programu imajo pred vsem versko šolo, husitizmu vdani Mladočehi so pa nasprotniki verski šoli. Torej hočejo slovenski poslanci najvažniši faktor svojega programa, vero namreč, prezirati, kakor so to storili že v svoji »izjavi«? Ako storijo to, tedaj niso pravi zastopniki svojih volilcev. To ni »popularno«, to ni slovensko, kajti narod naš je veren in želi poslancev, ki se bodo potegovali za njihov najdragocenejši zaklad, za vero. Trditi smemo, da več loči slovenski narod od mladočeškega, kakor od konservativnih Nemcev, ker nas loči od prvih — vera. Le-ta pa mora in mora prešinjati vse privatno in javno, torej tudi politično življenje toli vernega ljudstva slovenskega. Zato veselo pozdravljamo one slovenske poslance, ki so ostali zvesti klubu konservativcev. Ravnali so modro in narod svoj obdržali so si za seboj. Tako sodimo, g. urednik, pri nas v Ptujskem okraju, sicer pa vam in vašim bralcem želimo vesele praznike.

C.

Beri pa stori.

Mnogo je še takih kmetov, takozvani nemskutarji, kateri še druge radi zasramujejo, češ, časnike brati je za gospode, nikar pa za kmeta, on se naj pluga drži; slovanski časniki in bukve sv. Mohorja so njim zadnja briga. Najbolje, da take ljudi pri miru pustimo, saj